

Skryté dějiny čtyřicátého verše – číslo dvacet osm

Ezechiel číslo devět

Jeff Pippenger

2026-08-22

Podle inspirace, pokud jde o inspiraci, „každá skutečnost má svůj význam“ a „každá zásada má svůj význam“.

„Bible obsahuje všechny zásady, jimž lidé potřebují rozumět, aby byli uzpůsobeni buď pro tento život, nebo pro život budoucí. A těmto zásadám mohou porozumět všichni. Nikdo, kdo má ducha schopného ocenit její učení, nemůže přecházet jediný oddíl Bible, aniž by z něho získal nějakou užitečnou myšlenku. Nejcenější poučení Bible však nelze získat příležitostným nebo nesoustavným studiem. Její velký systém pravdy není předložen tak, aby jej rozpoznal ukvapený nebo nedbalý čtenář. Mnohé z jejích pokladů leží hluboko pod povrchem a lze jich dosáhnout jen pilným bádáním a soustavným úsilím. Pravdy, které tvoří tento velký celek, je třeba vyhledávat a shromažďovat, „tu trochu a tam trochu“. Izajáš 28,10.“

„Když jsou takto prozkoumány a uvedeny dohromady, ukáže se, že do sebe dokonale zapadají. Každé evangelium je doplněním ostatních, každé proroctví výkladem jiného, každá pravda rozvinutím nějaké jiné pravdy. Předobrazy židovského řádu se stávají zřejmými prostřednictvím evangelia. Každá zásada ve slově Božím má své místo, každá skutečnost svůj význam. A celá stavba ve svém záměru i provedení vydává svědectví o svém Autorovi. Takovou stavbu by nemohla pojmout ani utvořit žádná mysl kromě mysli Nekonečného.“
Education, 123.

Skutečností je, že hebrejský výraz „ereb boqer“ se v Bibli vyskytuje osmkrát. Vždy je překládán jako „večer a jítro“, s výjimkou Daniele 8,14, kde je podán jako „dny“. Podle inspirovaného svědectví je čtrnáctý verš „základem a ústředním pilířem adventní víry“.

„Písmo, které bylo nade všechny ostatní jak základem, tak ústředním pilířem adventní víry, bylo prohlášení: „Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očistěna.“
[Daniel 8,14.]“ Velký spor věků, 409.

Skutečnost tedy je, že „dny“ v tomto verši představují osmý výskyt onoho hebrejského výrazu ze sedmi výskytů, v nichž je užít. A biblický jev Božího prorockého vedení překladatelů verze King James záměrně spojil biblickou hádanku osmého, který je ze sedmi, s veršem, jenž představuje jedno ze dvou vidění v osmé kapitole. Jedno slovo přeložené v osmé kapitole jako „vidění“ je hebrejské slovo „chazon“ a druhé je „mareh“. „Mareh“ znamená zjev a vidění „mareh“ je viděním Kristova zjevení v Božím prorockém Slově. Vidění „mareh“ v Danieli 8,14 označuje, že se Kristus měl zjevit a náhle přijít do svého chrámu 22. října 1844. Všechny tyto pravdy jsou skutečnosti a mají svůj vztah k verši, který je ústředním pilířem, a ústřední pilíř není nauka ani proroctví, které se naplnilo 22. října 1844; skutečnost je, že tím veršem je Kristus, ústřední pilíř.

„Když jsem byla v tomto stavu sklíčenosti, měla jsem sen, který na mne hluboce zapůsobil. Zdálo se mi, že vidím chrám, k němuž se hrnulo mnoho lidí. Jen ti, kdo v tomto chrámu naleznou útočiště, budou zachráněni, až se čas uzavře; všichni, kdo zůstanou venku, budou navěky ztraceni. Zástupy venku, které se ubíraly svými různými cestami, tupily a vysmívaly se těm, kdo vstupovali do chrámu, a říkaly jim, že tento plán bezpečí je rafinovaný klam, že ve skutečnosti není vůbec žádného nebezpečí, jemuž by bylo třeba se vyhnout. Dokonce některé zadržovaly, aby jim zabránily spěchat dovnitř za zdi.

„V obavě, že se stanou terčem posměchu, považovali za nejlepší vyčkat, dokud se zástup nerozejde, anebo dokud nebudou moci vejít, aniž by je kdokoli upozoroval. Avšak místo aby se počet lidí zmenšoval, stále vzrůstal, a v obavě, že přijdu příliš pozdě, jsem spěšně opustila svůj domov a prodírala se davem. Ve své úzkostné snaze dostat se do chrámu jsem si nevšimla zástupu, který mě obklopoval, ani jsem o něj nedbala.

„Když jsem vstoupila do budovy, uviděla jsem, že rozlehlý chrám byl podepřen jedním ohromným sloupem a k němu byl přivázán beránek, celý zohavený a krvácející. Nám přítomným se zdálo, že víme, že tento beránek byl rozedrán a ztloučen kvůli nám. Všichni, kdo vstoupili do chrámu, museli před něj předstoupit a vyznat své hříchy. Těsně před beránkem byla vyvýšená sedadla, na nichž seděla skupina lidí vypadajících velmi šťastně. Na jejich tvářích jako by zářilo světlo nebe a chválili Boha a zpívali písně radostného díkyvdání, které se podobaly hudbě andělů. To byli ti, kdo předstoupili před beránka, vyznali své hříchy, přijali odpuštění a nyní v radostném očekávání čekali na nějakou radostnou událost.“

„I poté, co jsem vstoupila do budovy, mne přemohl strach a pocit hanby, že se musím pokořit před těmito lidmi; avšak zdálo se, že jsem nucena jít vpřed, a pomalu jsem si razila cestu kolem sloupu, abych stanula tváří v tvář Beránku, když zazněla polnice, chrám se otřásl, zástupy shromážděných svatých propukly ve vítězný jásot, strašlivá záře ozářila budovu, a potom vše zahalila hluboká tma. Všichni ti šťastní lidé spolu s tou září zmizeli a já jsem zůstala sama v němé hrůze noci.“

„Probudila jsem se v duševní úzkosti a sotva jsem se mohla přesvědčit, že jsem jen snila. Zdálo se mi, že můj úděl je zpečetěn; že mě Duch Páně opustil, aby se již nikdy nevrátil.“ Experience and Teachings, 24, 25.

Nyní jsme zkoušeni v tom, zda vstoupíme do chrámu a poté vyznáme své hříchy a zajistíme si požehnání Jeho ospravedlnění. Tato poslední výzva ke vstupu do chrámu je obklopena překážkami, aby se zabránilo našemu osobnímu vstupu; budeme-li však nyní váhat, budeme „ponecháni o samotě v tiché hrůze noci“. To však není jediný bod, o němž chci mluvit.

Záměrný důraz byl na tento nejdůležitější verš položen tím, že bylo zahrnuto rozlišení slova „dny“, které s sebou nese prorockou hádanku, že osmé je ze sedmi, což je jedním z kol v době pečetení jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. V období pečetení protestantský roh a republikánský roh šestého království biblického proroctví oba naplní hádanku, že osmé je ze sedmi. Z osmi prezidentů od času konce v roce 1989 se Trump stal šestým králem šestého království, a poté, co vyhrál své druhé období, stal se osmým, který je ze sedmi. V jednání Spojených států při zopakování Milánského ediktu v roce 313 se laodicejské hnutí jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc stane filadelfským hnutím

jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Doba pečetení končí u nedělního zákona, kdy je zahojena smrtelná rána papežství, a ona tak naplňuje hádanku Zjevení sedmnáct jako osmé, které je ze sedmi. Jedna skutečnost, znázorněná jednou hebrejskou frází jako jedním anglickým slovem, přivádí verš, který označuje zahájení soudu, do verše, který označuje uzavření soudu v době pečetení jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc.

Každá skutečnost má své místo a v Novém zákoně existuje pouze jeden výraz, v němž se vyskytuje číselná konstrukce jednoho „čísla“ krát jiné „číslo“, a ve Starém zákoně pouze dva. Alfa této „číselné konstrukce“ je v Genesis.

Jestliže bude Kain pomstěn sedmeronásobně, tedy Lámech vpravdě sedmdesátkrát a sedmkrát.
Genesis 4:24.

Omegická „číselná konstrukce“ je v Matoušovi.

Tu přistoupil k němu Petr a řekl: Pane, kolikrát zhřeší můj bratr proti mně, a já mu odpustím? Až sedmkrát? Ježíš mu praví: Nepravím ti, až sedmkrát, nýbrž až sedmdesátkrát sedmkrát.
Matouš 18,21.22.

Tyto pasáže představují první a poslední místo v Bibli, kde je určeno, aby jedno číslo bylo násobeno jiným číslem. Čísel je mnoho, avšak alfa knihy Genesis a omega Matoušova evangelia mají totožnou číselnou konstrukci a používají tatáž dvě čísla: „sedm“ a „sedmdesát“.

Mezi alfou a omegou; prostřední a jediné další místo, kde se tento číselný útvar vyskytuje, je v Leviticu dvacet pět. Tam ta dvě čísla nejsou „sedm“ a „sedmdesát“, nýbrž „sedmkrát sedm let“.

A odpočítáš si sedm letních sobot, sedmkrát sedm let; a období těch sedmi letních sobot ti bude činit čtyřicet devět let. Leviticus 25,8.

Prostřední číselná konstrukce znovu používá číslo „sedm“, nikoli však číslo „sedmdesát“. Oddíl, v němž se nachází, obsahuje požehnání za poslušnost a také kletbu za neposlušnost. Požehnání osvobození otroků a navrácení země je postaveno do protikladu ke kletbě sedmeronásobku, která je ve dvacáté šesté kapitole Leviticu zmíněna čtyřikrát. Požehnání zahrnovalo Hospodinovo zaopatření během let, kdy země odpočívala, i dvojnásobné požehnání v roce jubilea, a kletba dvacáté šesté kapitoly je protějškem ve smluvním varování těchto dvou kapitol.

Prostřední číselná konstrukce se objevuje v Leviticus 25,8 („sedmkrát sedm let“). Bezprostředně je spjata se čtyřnásobným soudem „sedmkrát“ v Leviticus 26. Tato prostřední číselná konstrukce tedy představuje jak požehnání, tak kletbu a tvoří v knize Leviticus zdvojené svědectví. Číselná konstrukce buď požehnání, nebo kletby jubilea je umístěna mezi soud Lámecha a Ježíšovo určení hranice zkušební doby. Všechny tři společně vymezují hranici zkušební doby, která po svém naplnění zjeví jednu třídu, jež je požehnaná, a jednu třídu, jež je prokletá. Alfa i omega, představující poselství prvního a třetího anděla, označují čtyři sta devadesát jako symbol zkušební doby. Když je to spojeno s kletbou nebo požehnáním jubilea, stávají se tyto skutečnosti důležitými, když přistupujeme ke studiu Ezechiel 1,1, který umisťuje Ezechiela do třicátého roku sedmnáctého jubilejního cyklu.

Tento jubilejní cyklus skončil 22. října 573 př. Kr. a předobrazoval nejen 22. říjen 1844, ale také brzy přicházející nedělní zákon. Nyní jsme v roce 2026, který je čtyřicátým sedmým rokem sedmdesátého jubilejního cyklu. Tento jubilejní cyklus byl předobrazem „sedmnáctým“ jubilejním cyklem, v němž Ezechiel stál ve třicátém roce. Stál v chrámě a představoval sto čtyřicet čtyři tisíc těch, kteří vírou vstoupili do Nejsvětější svatyně na konci soudu, stejně jako tak učinili věrní po 22. říjnu 1844. Přehlédnout „skutečnost“, kde se Ezechiel nachází v prorockých dějinách v první kapitole a prvním verši, znamená ztratit svou „orientaci“.

Po spatření slávy Hospodinovy, která se zjevila u řeky Kebar, je Ezechiel pokořen až do prachu, stejně jako Daniel, Izajáš a Jan. Potom všechny čtyři tyto příklady poskytují prvky pomazání těch, kteří mají nést poselství církvi, jež nebude vidět ani slyšet.

V knize Ezechiel jsou uvedena šestero data, která se vztahují k Jeruzalému. Již dříve jsme se zabývali prvním a posledním datem, jež se nacházejí v první kapitole, verši prvním a druhém, a poté ve čtyřicáté kapitole, verši prvním. Zabýval jsem se i druhým datem, které se nachází v osmé kapitole, verši prvním, avšak pouze v jeho symbolickém znázornění, nikoli jeho zasazením do souvislosti s obležením a zničením Jeruzaléma; a kolem této osy se otáčí celá kniha. Jeruzalém byl zničen na konci roku 586/585 př. Kr. A v Ezechielovi 33,21 přichází uprchlík se zprávou o pádu Jeruzaléma.

I stalo se ve dvanáctém roce našeho zajetí, v desátém měsíci, pátého dne toho měsíce, že ke mně přišel jeden, který uprchl z Jeruzaléma, a řekl: Město je pobito. A ruka Hospodinova byla nade mnou večer, dříve než přišel ten uprchlý; a otevřel má ústa, dokud ke mně nepřišel ráno; a má ústa byla otevřena, a nebyl jsem již němý. Ezechiel 33,21.22.

Ve dvanáctém roce bylo město pobito, a Ezechiel pak může svobodně mluvit z vlastního podnětu. Vidění v osmé kapitole knihy Ezechiel bylo v šestém roce, tedy přibližně o šest let dříve, než bylo město pobito.

I stalo se v šestém roce, v šestém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem seděl ve svém domě a starší Judovi seděli přede mnou, že tam na mne dopadla ruka Panovníka Hospodina. Ezechiel 8,1.

V následujícím roce, jenž byl sedmým rokem, vyhledali starší Ezechiele, aby se dotazovali Hospodina.

I stalo se v sedmém roce, v pátém měsíci, desátého dne toho měsíce, že někteří ze starších Izraele přišli, aby se dotazovali Hospodina, a posadili se přede mne. Ezechiel 20,1.

Potom v devátém roce začalo obléhání trvající rok a půl.

Opět v devátém roce, v desátém měsíci, desátého dne toho měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Synu člověčí, zapiš si jméno toho dne, právě tohoto dne: král babylónský vytáhl proti Jeruzalému právě tohoto dne. Ezechiel 24,1.2.

Každé z těchto dat představuje konkrétní mezníky posledních dnů, neboť Pavel říká, že starověký Izrael je příkladem pro ty, kdo žijí na konci světa.

To všechno se jim přihodilo jako příklady a bylo zapsáno k našemu napomenutí, na něž přišlo dovršení věků. A proto ten, kdo se domnívá, že stojí, ať si dává pozor, aby nepadl. 1 Korintským 10,11.12.

Všech šest dat, která se týkají Jeruzaléma, se vyskytuje mezi prvním datem v první kapitole, prvním verši, a posledním datem uvedeným ve čtyřicáté kapitole, prvním verši. Tato dvě data označují pátý rok z první kapitoly, jímž byl rok 592 př. Kr., a dvacátý pátý rok ze čtyřicáté kapitoly, jímž byl rok 573 př. Kr. Na úrovni „řádek za řádkem“ má Ezechiel jednu linii pro Egypt, která zahrnuje i odkaz na Týr, a jednu linii pro Jeruzalém. Linie Egypta má sedm přímých mezníků (je-li zahrnut Týr) a Jeruzalém má šest. Spolu s těmito dvěma liniemi jsou tu i linie Jósijáše a sedmnáctého jubilejního cyklu. Avšak linie, která je znázorněna bez přímého data, se nachází ve čtvrté kapitole a linie čtvrté kapitoly obsahuje několik kol, která Ezechiel spatřil, když pohlédl do nejsvětější svatyně. Je také zatížena několika symbolickými pravdami.

430

Číslo čtyři sta třicet představuje věčnou smlouvu a v kapitole čtyři je Ezechiel Hospodinem použit jako živé podobenství, podobenství, které zahrnuje číslo čtyři sta třicet.

Ty pak, synu člověčí, vezmi si cihlu a polož ji před sebe; narýsuj na ni město, totiž Jeruzalém. A oblehni je a vystav proti němu obléhací věž, navrš proti němu násep, rozlož proti němu tábor a postav kolem dokola proti němu beranidla. Potom si vezmi železnou pánev a postav ji jako železnou zeď mezi sebou a městem; obrať k němu svou tvář, a bude obleženo, a ty je budeš obléhat. To bude znamením domu Izraele. Lehni si také na levý bok a vlož na něj nepravost domu Izraele; po počet dní, po které na něm budeš ležet, poneseš jejich nepravost. Neboť jsem na tebe vložil léta jejich nepravosti podle počtu dní, tři sta devadesát dní; tak poneseš nepravost domu Izraele. A když je dokončíš, lehni si znovu na pravý bok a poneseš nepravost domu Judova čtyřicet dní; ustanovil jsem ti jeden den za jeden rok. Proto obrať svou tvář k obležení Jeruzaléma, měj obnažené rámě a prorokuj proti němu. A hle, vložím na tebe pouta, takže se nebudeš moci obracet z jednoho boku na druhý, dokud nedokončíš dny svého obléhání. Ezechiel 4,1–8.

Obléhání Jeruzaléma, jak je znázorněno u Ezechiela, je „znamením“, stejně jako obléhání Jeruzaléma, které přivedl Cestius v roce 66. Když sestra Whiteová komentuje Ježíšovo označení zničení Jeruzaléma, sděluje nám, že „přímé“ naplnění zničení Jeruzaléma se nachází v posledních dnech. Znamení zkázy nad dvěma svědky, představovanými Nebúkadnesarem a Cestiem, ukazuje, že znamení obléhání je znamením blížícího se nedělního zákona.

Den za rok

V pasáži, o níž uvažujeme, rovněž vidíme omega biblický odkaz na prvořadé pravidlo prorockého výkladu Williama Millera v zakládajícím hnutí poselství prvního a druhého anděla. Alfa zásady den za rok byla rovněž symbolem omega, neboť alfa zásady den za rok byla předložena v knize Numeri jako desátá a závěrečná zkouška, v níž Izrael neobstál, a proto na sebe přivolal smrt na poušti během čtyřiceti let putování pouští.

A vaši synové budou bloudit po poušti čtyřicet let a ponesou důsledky vašeho smilstva, dokud vaše mrtvá těla nezaniknou na poušti. Podle počtu dnů, po které jste prozkoumávali zemi, totiž čtyřicet dnů, za každý den jeden rok, ponesete své nepravosti čtyřicet let a poznáte mé odvržení. Já Hospodin jsem promluvil; jistě to učiním s celým tímto zlým shromážděním, které se spolčilo proti mně: na této poušti budou zahlazeni a tam zemrou. Numeri 14,33–35.

Prorocké důsledky toho, že zásada den za rok je rozpoznána v závěrečné vzpouře desetistupňového procesu zkoušky, který začal při přechodu Rudého moře, a že tatáž zásada je znovu vyhlášena ve chvíli, kdy má být Jeruzalém obležen a zničen, musejí být pochopeny a uplatněny na oddíl, který zvažujeme, stejně jako význam toho, že „obležení“ je „znamením“.

Je třeba rozpoznat linii dějin, která se sbíhá při použití „obležení“ Jeruzaléma jako znamení, neboť se takřikajíc stává „osou“ a obrazně řečeno je ke znamení obležení připojeno mnoho paprsků. Znamení obležení je snad nejdůležitější pasáží v Ezechielovi a toto znamení umožňuje Lvu z kmene Judova vyvést dokonalost z toho, co se Ezechielovi zprvu jevilo jako zmatek. „Znamení“ obležení, zásada roku za den a prorocké linie sbíhající se v obležení musejí být posuzovány v souvislosti s tím, že čtyři sta třicet představuje věčnou smlouvu.

Smlouva

I řekl Abramovi: Věz s jistotou, že tvoje potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jeho, a budou je zotročovat; a budou je utiskovat po čtyři sta let. Genesis 15,13.

Pán vstoupil s Abrahamem do smlouvy ve tříkrokovém procesu a první z těchto tří kroků zahrnoval proroctví, že Abrahamovi potomci budou v Egyptě zajatci po čtyři sta let. Ve druhém kroku Abraham obdržel obřad obřízky a třetím krokem byla oběť Izáka na hoře Mórija. Čtyři sta let bylo určeno v alfě tří kroků, které Pán učinil při povolání a vstupu do smlouvy s vyvoleným lidem. Tento vyvolený smluvní lid byl při ukamenování Štěpána v roce 34 rozveden s Bohem a poté Pavel, vyvolený apoštol pohanů, označil těch čtyři sta let jako — čtyři sta třicet let.

Pravím tedy toto: smlouvu, kterou Bůh v Kristu předem potvrdil, nemůže zrušit zákon, jenž přišel po čtyřech stech třiceti letech, takže by zaslíbení pozbylo platnosti. Genesis 3:17.

Číslo, které představuje smlouvu, je čtyři sta třicet, avšak dvě svědectví Abrama a Saula, jimž byla jejich jména změněna na Abraham a Pavel, označují dvě odlišná období, která tvoří celé číslo čtyři sta třicet. Když Bůh změnil jméno duše, je to symbolem smluvního vztahu mezi touto duší a Bohem. Čtyři sta třicet let je tedy součtem, který vzniká sečtením dvou odlišných čísel, jako v případě Abrahamových čtyř set a Pavlova přídatku třiceti. Ezechiel ležel na svém levém boku tři sta devadesát dní a potom na svém pravém boku čtyřicet dní; tím označil dvě čísla, jejichž celkový součet činí čtyři sta třicet.

V jedenácté kapitole knihy Genesis smlouva smrti, která byla uvedena v platnost bezprostředně po potopě skrze Nimrodovu vzpouru, vyznačuje rozdíl mezi dvěma smlouvami. Prvky babylónské věže dosvědčují satansky zaměřený lid smlouvy „zachraň se sám“, který měl být souzen a rozptýlen. V téže kapitole je narozením Ébera uvedena genealogie Hebrejů, čímž je označen počátek vyvoleného lidu, jenž má představovat smlouvu života, v protikladu k Nimrodově smlouvě

smrti.

A Héber žil čtyřia dvacet let a zplodil Pelega. A Héber žil poté, co zplodil Pelega, čtyři sta třicet let a zplodil syny a dcery. A Peleg žil třicet let a zplodil Reua. Genesis 11,16–18.

V desáté kapitole Genesis jsou poprvé zmíněni Eber a Peleg.

Eberovi se narodili dva synové: jméno jednoho bylo Peleg, neboť za jeho dnů byla země rozdělena; a jméno jeho bratra bylo Joktan. Genesis 10,25.

Peleg znamená rozdělení nebo rozštěpení a ve dnech Pelegových je rozdělení dvou tříd lidu smlouvy vyznačeno dějinami babylónské věže a Nimrodovy vzpoury. Éber se dožil čtyř set šedesáti čtyř let, ale po narození Pelega (rozdělení) žil čtyři sta třicet let. Každá skutečnost má svůj význam a čtyři sta třicet je číslo, které Pavel přisuzuje Abrahamovu proroctví o smlouvě. Ačkoli je číslo čtyři sta třicet spojeno s Éberovým životem po narození Pelega, prvních třicet čtyř let jeho života je vyjádřeno jako „čtyři a třicet let“, což je ovšem třicet čtyř let, avšak při prostém vyjádření těchto třiceti čtyř let se čte „čtyři“ a „třicet“ (430). Poté následovalo čtyři sta třicet, a pak první vyjádření Pelegova života je „třicet“.

Eber je kořenem jména Hebrej a je to první zmínka o Hebrejcích, kteří se měli stát vyvoleným lidem smlouvy. Eber znamená přejít přes, a tak předobrazuje lid smlouvy, který přechází ze země na novou zemi, jako Abrahamovy děti, když přešly přes Rudé moře do Zaslíbené země.

Čtyřicetileté putování po poušti tomuto přechodu bránilo, avšak na konci čtyřiceti let přešli přes Jordán do Zaslíbené země, a tím předobrazili konečný přechod Božího lidu. Peleg představuje období dějin, kdy při Nimrodově věži poprvé došlo k rozdělení lidstva na dva smluvní lidy. Symbolem Nimrodovy smlouvy smrti je zmatení a symbolem hebrejské smlouvy života je čtyři sta třicet let Eberova života před rozdělením, jež představuje Peleg. Jméno Peleg také označuje symbolickou číselnou pravdu, neboť čtyři sta třicet let Eberova života je rozděleno na dvě čísla a Peleg představuje odlišení čtyř set od čísla třicet.

Čtyři sta třicet se skládá ze dvou částí. Čtyři sta let Abrahamovy smlouvy spolu s dodatečnými třiceti lety, na něž poukázal Pavel. Rozmnožení poznání, jež přivádí závěrečné oživení Božího lidu, je znázorněno ve dvanácté kapitole knihy Daniel, kde je dvoudílný symbol věčné smlouvy výslovně označen a předložen ve verších 9/11.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do doby konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně, a nikdo z bezbožných neporozumí; ale moudří porozumějí. A od doby, kdy bude odňata každodenní oběť a postavena ohavnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní. Daniel 12,9–11.

Závěrečné odpečetění, které vytváří třístupňový proces zkoušky, jenž je v desátém verši vyjádřen slovy „očištění, zbělení a vyzkoušení“, je spojeno s tisícem dvěma sty devadesáti lety. Průkopnické chápání tohoto verše je takové, že odstranění odporu pohanství v roce 508 zahájilo třicetiletý proces, který vedl k ustanovení papežství roku 538 jako pátého království biblického proroctví; to pak vládlo jako páté království biblického proroctví až do skončení tisíce dvou set šedesáti let v roce 1798. Třicet let od roku 508 do roku 538 je také Pavlem ve 2. Tesalonickém označeno jako

„nejprve musí přijít odpadnutí“.

Ve 2. listu Tesalonickém je předmětem vztah mezi pohanským Římem a papežským Římem, tedy mezi čtvrtým a pátým královstvím prorockví. Právě v této kapitole listu Tesalonickém William Miller objevil, že „ustavičná“ v knize Daniel představuje pohanský Řím, a Miller dále zjistil, že „ustavičná“ je u Daniela vždy představena ve spojení s ohavností nebo přestoupením zpustošení. Ohavnost a přestoupení zpustošení v knize Daniel představují to, co Jan v knize Zjevení označuje postupně jako obraz šelmy a znamení šelmy.

William Miller založil většinu, ne-li všechny, svých prorockých aplikací na své identifikaci dvou pustošících mocností, znázorněných jako „ustavičná oběť“ (pohanský Řím), a druhé pustošící mocnosti, která je vyjádřena dvěma způsoby: jako přestoupení zpustošení (spojení církve a státu), ve Zjevení jako obraz šelmy (papežská prorocká struktura), a jako ohavnost zpustošení (uctívání slunce), ve Zjevení jako znamení šelmy. Porozumění, které Miller odvodil z Pavlova výkladu ve 2. Tesalonickém, bylo jedním z hlavních základních poznání Millera, jenž je symbolem základů adventismu. Pavel tvrdí, že ti, kdo nemilují pravdu představenou ve druhé kapitole 2.

Tesalonickém, jsou těmi, kdo přijímají mocné blouznění.

V Danielelem uvedených třech verších (Daniel 12,9–11) nemůže symbolické porozumění v posledních dnech zahrnovat časovou aplikaci, neboť od 22. října 1844 již aplikace prorockého času není platná. Verše 9/11 představují dvě odlišná období třiceti let a tisíce dvou set šedesáti let. Číslo čtyřicet i číslo tisíc dvě stě šedesát jsou obě symboly prorocké pouště a v prorockém smyslu jsou zaměnitelné. Proto lze tisíc dvě stě šedesát chápat jako čtyřicet a čtyřicet je desátkem ze čtyř set. Verše 9/11 symbolizují číslo věčné smlouvy, jak je představováno čtyřmi sty (Abraham) ve spojení s třiceti (Pavel). „Poušť“ představovaná „tisíci dvěma sty šedesáti“ se shoduje s „pouští“, „čtyřiceti“ a čtyři jsou desátkem ze čtyř set. Třicet je třicet. Čtyři sta třicet vzniká přičtením čísla čtyři sta k číslu třicet, což je ve čtvrté kapitole Ezechiele vyjádřeno jako tři sta devadesát přičtených k číslu čtyřicet.

Verše 9/11 ve dvanácté kapitole představují prostředek tří prorockých období v této kapitole a jsou symbolem věčné smlouvy, která je v posledních dnech odpečetěna. Odpečetění významu čísla čtyři sta třicet v posledních dnech je uskutečněno ve čtvrté kapitole Ezechiele.

Lev z pokolení Judova nyní odpečetí poslední výstražné poselství těm, kteří vírou vstoupili do Nejsvětější svatyně spolu s Ezechielem, Janem, Danielelem a Izajášem. Tato pravda se otevírá v souvislosti s vyzdvižením těch, kteří jsou představeni nejen jako vyvrženci Izraele, nýbrž i jako korouhev sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tato pravda je zasazena do kontextu smlouvy představované čtyřmi sty lety Abrahamovými ve spojení se smlouvou představovanou třiceti lety Pavlovými. Tato pravda je předložena v 9/11 verších dvanácté kapitoly Danielovy, které představují střed tří symbolických období, jimž milerité správně porozuměli. Prostřední pravda 9/11, která je v dvanácté kapitole Danielově odpečetována, je představena třemi sty devadesáti dny a čtyřiceti dny u Ezechiele. Tyto dny se Ezechielovi otevírají ve třicátém roce sedmnáctého jubilejního cyklu a Ezechiel jako kněz představuje kněžstvo sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou v prostřední zkoušce ze tří zkoušek.

Ezechiel je v rámci zkoušky chrámu označen „pátého dne“ „čtvrtého měsíce“, což v milleritských dějinách označovalo samotný střed („polovinu cesty“) sedmých měsíců, které začaly při prvním zklamání 19. dubna 1844 a skončily 22. října téhož roku.

„V létě roku 1844, v době mezi okamžikem, kdy se zpočátku předpokládalo, že 2300 dnů skončí, a podzimem téhož roku, do něhož bylo později zjištěno, že zasahují, bylo hlášáno poselství přímo slovy Písma: ‚Hle, ženich přichází!‘“ Velký spor, 398.

21. červenec 1844 připadl na polovinu sedmi posvátných měsíců a toho dne byl Samuel Snow v bostonském Tabernaklu a přednášel své poselství Půlnočního volání. Tam při veřejném vystoupení poprvé „vyhlásil přímo slovy Písma: ‚Hle, Ženich přichází!‘“ Nyní symbolicky stojíme s Ezechielem v bostonském Tabernaklu, krátce předtím, než se pozdvižení poslů půlnočního volání rozšíří jako přílivová vlna. Prorocký proces pozdvižení korouhve je znázorněn v prorocké linii islámu v deváté kapitole Zjevení. Čtvrtá kapitola Ezechiele podává druhého svědka a uzavírá ono proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech, a činí tak ve čtvrté kapitole.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.